

Иван Грозев

Иксчетън – Великият меч

1 глава Легендата

„Говори се – това започнало отдавна, във времената на древните лютисри, изчезнали много преди ние да се появим. Минали са хилядолетия, но делото на този велик народ ще се помни векове. Не са ясни началото, появата на лютисрите, но съзнаваме едно – най-ранната ни информация започва и свършва с Легендата...“

Тишина и възрастен глас редящ старинни слова, и думи, леещи се волно, прилични на разпенените води на поток, и реч – мека, мелодична:

– Началото е в древните времена, мои малки слушатели. В ера, далеч преди появата на нашия вид, по земята бродели чудовища. Легендата разказва, че еволюцията не се развивала добре. Ужасяващи, грозни и мръсни същества скитали в търсене на живот за унищожение. Легендата рязко е прекъсната. И започва се с история на времената, когато лютисрите покорили ширещото се зло и прекроили света в шарките на доброто. Встъплението е красиво, но авторът въвежда: „... Смърт! Смърт!...“ – дава ни е информация за времената, когато великите завоеватели са преминали и лютисрите измират наред. Оставал златният град със заглъхващия живот...

„Древните са били велики със своите градове от скъпоценни материали и непобедими мечове. Но не са имали врагове – до един момент. Нещо ги е унищожавало, повеляло сградите им в пламъци и разкъсвало труповете им...“

Старият глас редеше своите мелодични слова:

– За врага сме наясно само, че е бил чудовищно жесток. Доказателствата лежат погребани от хилядолетия в земните надра – разрушени, древни градове. ... Лютисрите събрали сили в последното си укрепление. Древни магове и ковачи, с дни, втъкавали заклинания в сребърна матрица – майката на велик меч. Металът му бил от тридесет различни сплави, говори се дори, че към сместа била добавена магическата кръв на нейните създатели. Месеци минали преди сплавта да изтине, но в денят, когато злото наобиколило Ратерот, над златните стени се чул мавовият рог на крал Арнаст, стиснал великия меч „Икскетън“...

– Какво станало после? – запита нежен, детски гласец.

– Задействало се „Проклятието на Икскетън“ – малцина оцелели.

– И, какво е това проклятие? – мъжки, силен глас, без следа от мелодичността на околните.

Разказвачът се сепна:

– Не се казва. Древните решили да предпазят бъдещето от него и дори скрили меча.

2 глава

Странникът

Слушателите се разотидоха – разказът бе свършил. Бе гола поляна, заобиколена с дървета. Тревата, цветята, гигантските стволоче, околността изливаше живот – мека, светла, зелена светлина. Елфовете знаеха, какво да правят. Техните гори не отстъпваха на гласовете им по красота, нежност и извитост.

На поляната стояха, очи в очи, човек (черни, дълги да рамената, коси, мускулесто тяло, набръчкано от болка, но млада лице, изразителни, кафяви очи, тъмни като наболата му брада) и двама елфи. Човекът ги оглеждаше явно и без следа от срам, сякаш му бяха равни, което не се харесваше на красивия народ. Единият бе млад, носещ дълги панталони, фланелка и мантия, сливащи се с околния пейзаж. Джуджетата ги наричаха „мантии невидимки“, защото не можеха да ги забелязват, когато се появяха елфи шпиони. Костюмът му контрастираше на мечите кожи, в които се бе препасал мъжът-човек. Златните, подобни на житни, коси, на младия елф се появяваха от вятъра. Човекът бавно отмести погледа си върху разказвача. Той се различаваше от младежа единствено, че очите му бяха зелени, а не сини. Малко бяха чужденците, които знаеха факта, че елфите се състаряват на всеки петстотин години. А след двадесет години се подмладяват, но завършеният цикъл оставя огромна бръчка на челата им. Старецът гордо носеше три знака. За младежа бе сигурен, че е поне на сто, така че бе с най-малко седемдесет и пет години по-стар от него.

Елфът-младеж направи крачка напред – човекът бе враг. Но Арен, син на Тонан, хвърли своя меч на земята – идваше в мир.

– Кой сити? – запита мелодично, с нотка на неприязън и предизвикателство, младежът.

– Аз съм Арен, син на Тонан, по настоящем бивш крал на разгромната империя Ретона.

– Какво желаш? – запита старият елф.

– Идвам за Икскетън – зная, че е тук.

Наоколо се разнесе аромат на борови иглички. Арен бе запознат с хормоните на елфите и знаеше, че тази миризма се разнася, когато сърцата им забият на пръсване, адреналинът им се повиши и страх вледени смелите им сърца.

Лесонир, син на Рутинор, по настоящем наследник на елфическото кралство Лесория, извади светкавично стрела от близък дънер и заледи лък, положен във високата трева. Ароматът задушаваше дробовете на Арен. Той бе по-бърз от летяща стрела, но бе ли от елфически изстрел.

– Спри, Лесонир! Той знае за великия меч, а само ако е приятел би могъл да го научи. Елфите не признават тайните си дори и ако са подложени на мъчения.

Арен реши, че е негов ред, а и стрелата, сочеща към гърдите му, не му даваше избор:

– Аз съм Арен, син на Тонан, останал без наследство, но знаещ, какво е приятелството. Защото аз съм Арен, син на Тонан, приятел на... Естроп.

Драматичната пауза и гръмкото име подействаха на елфите. Мирисът на борови иглички се замени от този на цветето имбрихус – хормонът на заинтересуваността.

Старият елф заговори на пресекулки:

– Може би... за по-голяма сигурност... доказателство...

– Имбрихус небус интегрито ди вида ромбио систера марше. Вилионта диори некус имбрихус вивеки. – прекъсна го човекът.

Хормоните във въздуха се разпръснаха и остана ароматът на пролетния лес – знакът на приятелството.

3 глава Олтарът

С триумфална крачка го въведоха в просторно помещение със застоял, ароматен въздух.

Превръзката се свлече от очите му – за него това бяха излишни мерки за сигурност, но... е, това не бяха негови води. Хиляди малки сфери, въртящи се около стените и тавана, отделяха слаба светлина, но каква бе тя... внушаваше спокойствие. Подът бе гладък, покрит с пръст. Стените го шокираха, макар че знаеше доста за елфите. Представляваха стволове на стотици дървета, помолени да образуват помещение. Корени, кори, корони – мрак, контраст между тях и централната част на помещението.

Голям поток разполовяваше поляната, в него плуваха мършави риби. В кристалните му води се издигаше олтар – висока, стъпаловидна пирамида. По нея бяха вградени литнели – скъпоценните камъни на елфите. Околността вливаше почит пред магическата сила в сърцето на натрапника. Елфите уважават живота, те се опитват да го

съхранят под всичките му форми. Това е и причината толкова силно да уважават литнелите – те учат младото съзнание на добро, защото са богати на чиста енергия.

До него бе Лесонир, напълно разоръжен, не носеше даже и късия меч, за кръстната препаска. Религията не им разрешаваше да носят оръжия около светите места – олтарите. Лесонир приклепна и му заговори:

– Дойдат ли елфите-пазителите не давай знак, че си изненадан от вида им – обиждат се лесно на тази тема.

От гората се приближиха дузина елфи. Арен бе силно потресен – разрушиха представите му за безсмъртността на елфическия вид. Брадите и косите им бяха бели и почти отскубнати. Лицата им – сбръчкани, съсухрени, отрупани с рани, а очите – слабо мърдащ в своите ями и излъчващи слабост. Но бе най-дълбоко изненадан от факта, че повечето имаха по една-две бръчки, а най-високите (новите) бяха на не повече от половин век. Те трябваше да са в перфектно, елфическо здраве.

Разговорът започна на древния, елфски език, който бе разбираем за Арен и той им отговори на него:

– Имбрихус небус интегрито ди вида ромбио систера марше. Вилионта диори некус имбрихус вивеки.

Дузината елфи приклегнаха и заговориха на общоприетия език:

– Чест е за нас да приемем Спасителя, в този скромен кът на смъртта. ... – те разгадаха въпросителния му поглед и продължиха – ... Защо мислим, че си той, защото е писано, че първият човек влязъл тук и проговорил на древния език е Спасителя. ... Според Легендата ни единствено ти би могъл да свалиш Великия меч от пирамидата.

Те станаха и се отдалечиха. Арен забеляза, че мантиите им бяха от кафяви, дървесни нишки.

Лесонир, а после и той тръгнаха след тях.

Спряха пред стъпалата на пирамидата. Стар елф се обърна и му промълви:

– Тук свършва нашият път. Елф, престъпил стъпало, се превръща в мумия. Сигурно вече си забелязал, как действат древните магии на това място върху нас.

Лесонир го погледна и, с усмивка, каза:

– Браво на теб, момче, справяш се с удивлението си, но сега съдбата те поставя на ново изпитание.

Бързо биеше сърцето на Арен, изучавал от малък легендата и виждал, в сънищата си, този меч. Дилемата стоеше пред него – ще успее ли или ще умре.

Направи стъпка, но, докосвайки първото стъпало, усети силата на олтара, изразяваща се в слабост, разнасяща се из тялото му. Пирамидата го контролираше, караше го да повтаря словата й: „Слаб съм. Никои съм. Не ще взема Великия меч – не го заслужавам...“

Елфите се умълчаха тотално. Бяха готови да пролеят сълза, когато той издъхне – бяха виждали това много пъти, когато млади елфи се опитваха да достигнат върха. ... Бяха го отписали.

4 глава

Пътят на съдбата

Слабостта бе в него, но не тъй силно просмукваша се в душата му. Елфите гледаха стресирани – той наистина бе Спасителят.

„Колко ли са стъпалата на тази проклета пирамида? Не минах ли вече поне сто?“ Тези кристали и златни кюлчета. Нещо ставаше с лицето му. Сетивата го лъжеха, че е облизван от пламъци. Но виждаше капки кръв, стичащи се по слепоочията му, и капещи с монотонен звук по стъпалата. Зрението му се замъгляваше. Болката го караше да се обърне и да се върне, но той не спираше да следва своя съдбовен път. А след него се точеше кървава, точкова дия. ... Волята му бе силна – прекрачи последното стъпало.

На земята просто бе захвърлен Великият меч. Площадката бе с размерите на футболно игрище. Арен нямаше сили да направи последните няколко крачки. Той просто гледаше великолепната изработка – обикновено, но със сигурност магическо, острие и дръжка изваяна с майсторлък. Някой се бе мъчел дълги дни да върти и изтъкава кръстоподобната дръжка. Тя бе не излята, а изтъкана от добри ръце. Три скъпоценни камъка я украсяваха.

Арен бе слаб, чувстваше момента, когато ще се строполи и ще изпадне в кома, но не спираше да си повтаря, че не трябва да се предава, когато краят бе пред него. И това му вдъхваше сили.

Арен се хвърли напред и с последни сили грабна вълшебната дръжка. Мечът бе лек, бе студен, н пораждаше топлина, носеше слабост, пораждаща сила. Човекът си помисли, че никога не би могъл да обясни, какво е чувствал в този момент, защото и той не знаеше.

Но, надигайки меча от земята, той видя, как се случва още нещо. В радиус от няколко метра се появяваха най-различни създания. Арен веднага си спомни легендата, прехвърли я на ум и разбра, че това са пазачите на Икскетън.

Тролове, елфи, джуджета, минотаври, еднорози, кентаври, ... му се нахвърлиха.

Половин час проливане на кръв и финал от десетки, разхвърляни, окървавени тела се развиха на площадката. Златото бе омърсено, потоци от кръв се стичаха по стъпалата, за да се влеят в бурните води на потока.

Арен бе захвърлил своя меч по време на битката и сега го взе, за да

го хвърли при рибите, така че острието да не се цапа повече. Красивият меч му бе служил добре през много години, но сега Иксчетън стоеше в ножницата му и си делеше мястото на колана с оркски кинжал на орководач, каквито имаше много наоколо. Той държеше, втречено, стария меч. Хладното острие се бе разпаднало в локва от бехемодска кръв. Хвърли дръжката и напълни една стъкленица с бехемодска кръв и такава с кръв от черен елф, които прибра в раницата си. Скоро щеше да забрави – съмняваше, че ще има някакво полза от тях.

След това заслиза към странна гледка. Помещението от стволоче и дървесни колони се бе изпълнило със светлина. Бе искрящо зелено – саможива трева се надигаше от отъпканата земя. Старите елфи го гледаха засмени и... ПОДМЛАДЕНИ! По лицата им болката бе изчезнала. Но нищо не пречеше на нарастващото му, пробуждащо се шесто чувство – усещаше опасността.

Няколко часовото общуване между Лесонир и Арен бе довело до приятелство, така че елфът направи няколко крачки и го прегърна. Сълзи на радост съпътстваха думите му:

– Покланям ти се искрено – проклятието над това място е развалено. – той му посочи изхода и промълви весело – Бих искал да науча повече за теб.

5 глава Магът

С Лесонир се разхождаха по полянка, внушаваща спокойствие. Елфът заговори:

– Кой си ти, човеко? Избраникът?

– Зная ли?... Лежах на трева и със сълзи гледах потъпкването на родното ми място от орките. Ретона бе красиво място с щастливи хора. Моята родина бе първото място, където човешкият вид се пробуждаше за обществен живот. ... – очите му се присвиха под въздействието на мъчителния спомен – ... Сразиха ни бързо, защото бяхме вирнали глави и се мислехме за непобедими. ... Нападнаха ни от север, където армията ни бе най-слаба. Хиляди, гадни, мазолести, оркски крака, слезли от планините Вордар, зацапаха реката Стак. С очите си видях, как километри от водоизточника течеха по-мръсни от езерата Корнич. ... Магъосникът се появи – изникна – от нищото, създавайки парни облаци, когато проливях ледени сълзи, тъжейки за загубени приятели. Бе...

Висок, белоброд, сивоок, с кожа – съсухрена, носеща видимите следи на времето. Но прегърбената му стойка, високото и слабо тяло издаваха предчувствие за сила. Слабост, прикриваща лъхаци от него сила и магичност. Магъосник, облечен в елфически дрехи!? Заговори:

– Нека продължа, Арен. Лежаш и съзерцаваш, ти бе изненадан от мен, както сега е и Лесонир. Придумах те да тръгнеш на Велика мисия и те изпратих при Еструп, великият елф-мъдрец, който те обучи на древни и съвременни езици и ти разкри тайните на Лесория.

Приятелска прегръдка едва не сломи гръдния кош на магът, но той се засмя и на пресекулки каза:

– По леко... да не ме задушиш,... сине на Тонан.

Арен го освободи, така че магъосникът се съвзе и заговори:

– Изпълнил си своята изначална мисия – познаваш сина на Рутинор. А, и си се сдобил с великия меч. Е, знай, че той е чудесно оръжие и ще сее смърт само ако ти му наредиш, така, че внимавай, как ще го използваш, защото той няма спирачки!

– Да, приятелю! А, кога ще ме запознаеш със своя велик замисъл?! – усмихна се Арен.

Магът му отговори подобно:

– Има си време за всичко. Но не трябва ли да се представя на

елфа? – той протегна ръка. – Казвам се Нилъом и ДА! – името не е характерна за магьосник, но това не е важно. Нося втори ранг, магьосническа степен, участвам в съвета на тринадесетте и специализирам познание по Бяла магия.

– Предполагам, че ме познаваш по-добре и от самия мен! – усмихна се по елфически начин Лесонир.

– Предположението си го бива!

6 глава Задачата

Двамата чужденци пренощуваха у елфа. Къщата бе отдалечена доста от града, в който двамката нямаше да стъпят никога. Конструирана от елфически бетон в короната на дъб, тя бе идеалното средство за нощувка. На сутринта ги събуди усмивката на Лесонир. Нощта бе минала леко, макар че спяха на пода – елфите от покрайнините се приближаваха най-близо до истинската си натура.

Арен се надигна, по елфически го поздрави и весело продума:

– Лесонир, не мога да проумея, защо живееш в покрайнините, в този затънт мезонет, щом си принц?

– Защото съм истински елф и като такъв не вярвам във властта, която понастоящем съм предал на своя по-малък брат. Аз не съм създаден за владетелския живот – вечно търся приключения и пътешествия. – промълви замислено и привидно обидено, но развеселено, а през очите му пробягаха мимолетни, замечтани пламъчета.

Седнали на пода те поеха по паница със спанакopodobно растение, донесено от Лесонир, чиито вкус бе леко казано кисел и горчив, защото елфите, от безкрайно уважение към живота, обираха повяхващи зеленени.

Ядяха – чукането на дървен лъжици о съдове им служеше за ритмичност – и слушаха думите на Нилъом:

– Чували сте Легендата, но знаете ли, защо се появило Злото?

– Я, не се будалкай с нас – Това никой не го знае! – изразиха, трескаво замислени, неговите слушатели.

– Сигурни ли сте?! Защо мислите, че знаете повече от посветен маг?! – промълви с тон на баща запознаващ децата си с някоя от мъдростите на живота и след кратка, драматична пауза – ... Древните се считали за велики, защото притежавали света, така че потъпкали древните си вярвания и... Разкопали земните недра, търсейки нифредните жили на едноименния, рядък метал, акумулиращ магична енергия. Н открили и нещо, което не търсели – ... ЧЕРНИЯТ КРИСТАЛ! Поставен в осветена стая той разпръсквал мрак, поглъщайки постоянно светлина. Докоснат от човек, той действал по страшен начин – отнемал доброта, но давал дълголетие. В онези тъмни времена маговете не били достигнали нивото на отделен вид и в кристала съзрели способът да станат

могъщи. Сред техните среди се носело името Дрогос – най-великият, най-силният, най-мъдрият сред владеещите магията, на когото, впоследствие, се паднала честта да изолира откритието и да го изследва. Легендата на магьосниците съхранила... Вече се досещате, че отделните народи са разбрали миналото по различен начин и са си сътворили свои си собствени легенди. Та той се изолирал според нашите предания, в огромен замък и десет години се борил с черния кристал. Но мракът надделял – Дрогос станал безсмъртно зомби. Той бил подвластен единствено на кристала и на черната страна – зародишите на доброто били изкоренени. Той разсял злото сред страната на мира. Стотици хора били подвластни на кристала и на него, защото той можел да тегли сили от мървия камък, но и да ги прилага в изпълнението на целите си. С времето цялопланетната страна била опожарена, а Ратерот обграден, ... но, с месеци, златният град не паднал. Крал Арнаст взел в десница Иксскетън и се изправил срещу Дрогос. Не е ясно нищо за проклятието над меча, но съм запознат със завършека на войната. Кралят събудил могъщи магии, които довели до апокалипсиса. Като алигатор земята раззинала паст и погълнала в недрата си стотици хиляди хора и прокълнати, защото природата е по силна дори и от черния кристал.

– А, какво общо има това с мисията на Арен? – запита Лесонир, съвземайки се след психичния удар от осъзнаването на истината.

– Злото разсече елфическото кралство Оберон и уби Крал Лит. Лежи, разрушена, човешката империя Летирон с детрониран престолонаследник. Идва редът и на това място. Защото... преди година съюз от джуджета, хора, елфи и магьосници отново не повярвал на Легендите и сега Ратерот е разкопан, а хилядите копачи са мъртви. Събудена е непобедима сила, която носи вечното безсмъртие на Черния Кристал и неговата жажда за кръв и мъст. Защото ДРОГОС Е ЖИВ и иска Иксскетън – нужен му е огромният запас от бяла магия на меча.

Двамата слушатели бяха настръхнали от разказа, но при последното изречение Лесонир подскочи като оживен – не бе вярвал, че кралството му бе в опасност, много години не бе вярвал в магьосническите приказки, но последният факт не можеше да бъде просто лъжа или шега. Арен, стискайки дръжката на меча си до кръв, изкрещя с неподозирано слаб глас:

– Защо съм тук?... Аз нищо не мога да направя – дори мечът няма да свърши работа срещу това хилядолетно зло. – сълзи се стичаха на потоци по очите му, за няколко часа си бе създал добър приятел, който не желаше да загуби.

– Злото, което се хвърля п миролюбивите страни са армии от троли, орки и гоблини, контролирани директно от Дрогос. Идва редът на това кралство. Арен ти трябва да се добереш тайно до Вордонар, крепостта, контролираща планините Вордор. Там е Дрогос и Дрогос трябва да умре!!!

7 глава

Падението на Лесория

Два мъчителни дни изминаха и настана моментът Арен, Лесонир и Нилъом да потеглят за Вордонар. Двамата му съратници не бяха щастливи, че потеглят, но в сърцето на Арен грееше усмивка, надежда дори – бе разбрал, че силата на Иксскетън би могла да разсече безсмъртността на врага.

На поляна, заобиколени от тъмнина, не можеща да разкъса чувството на топлина, разпръсквано от свежи, зелени растения те отчаяно мълчаха, създавайки настъпващото.

Дотърча млад елф, облечен в типичен костюм, но с кожени обувки, които му пречеха да се придвижва безшумно. Той даде знак за спешност и заговори задъхано:

– Огромни армии от орки настъпват към столицата. Северната ни граница е превзета и кралят нарежда да потеглят, защото вашата мисия е по-важна от нашия живот.

Лесонир предвиждаше този миг от дълго време, но сърцето му се сви. Родината му бе мъртва, макар и да не бе настъпил тоталният удар. Баща му щеше да се бие до смърт, брат му също, а той да бяга и да види задействането на тайното оръжия, на краля. Обхвана със шепи лицето си и заплака със сълзи свиващи, сърцата на съпътствениците му. Те създаваха – той бе приел своята мисия и нямаше да я предаде, но сега бе време за оплакване, защото после щеше да има само мъст.

Гмурнаха се в Морна, царството на джуджетата, през западната граница, намираща се на час път от столицата. И там Лесонир нареди, като техен водач, да направят лагер и да ношуват. Никой от другите двама не проумяваше целта на тази заповед, ... „но те няма откъде да знаят!“ – мина му през ум на Лесонир, но той бе твърде уморен и с натъжено сърце, та да се замисли над значението на мисълта.

Лесонир не помръдваше, три часа гледайки към родното място. Носеше воня на лилии, което говореше за силна тъга. Арен пък бе притеснен от факта, че лагерът се намираще в средата на изоставена пътека, чийто пясък бе студен. Въздухът полъхваше на киселост, а сенките на мрачните дървета изглеждаха *неразкъсаеми*.

Нощта занастъпва с изтъркулването на Луната и песента на звездите по небосвода. Тишина зацарува в местността. ... Разнесоха се екоти и

светлини озариха Лесория. Градът в далечината експлодира и се появи кратер на вулкан. ... Лесория бе унищожена за минутка.

Лесонир се наведе, обхващайки с ръце глава. Гласът му се разнесе лек като перце и нежен като песен:

– Хиляди гласове изкрещяха като един и погина гордият ми народ.

Арен искрено съчувстваше на Лесонир, но през съзнанието му мина само: „Господи, откъде толкова много сълзи и сила в този обруган елф?!“.

Лесонир се надигна величествено, бе слаб и два метра висок, но не контролираше чувствата не му бяха подвластни. И въпреки всичко той поведе задругата – бе дал дума пред баща и народ.

„Дрогос, Вордонар, Черните, ... армии ще ми платят!“ – закани се той към Луната.

8 глава

Лагерът

Една нощ, в тишината, те си направиха лагер и насядаха около лагерния огън. Лесонир замълча и се вгледа в звездите, а магът и човекът заговориха тихо, обезпокоявани от звуците на гората. Но, в основни линии, бяха само шумоленето на листата, подухвани от лекия ветреца и пляскането на рибите в близко езерце.

Нильом заговори:

– Чувствам слабост... Усещам, че приближаваме нещо зло и виждам с подсъзнанието си неясна смърт. В главата ми ехтят думи на древния език на злото, заклинания способни да пометат света. ... Слушай, за да знаеш, от какво да се пазиш. Защото това, което ще произнеса са слова на злият език и ако ги чуеш някой ден, знай, че малцина са тези, които могат да ги изговорят без да са покварени от злото. ... Юриана торн сорка вувевн лиор... Тогорес виор мокери тогетер... Това в превод значи...

* * *

Ден, нощ, ден и пак е нощ, а пътят е дълга, криволичеща права, позволяваща им да поспиват по няколко часа преди да потеглят отново. Дори и на хората, напуснали Лесория, обикновените гори на Морна внушаваха спокойствие. Но Лесонир не продумваше дума – елфите са силно емоционални същества. Макар и за тях щастието да е десет пъти по-голямо, болката е двадесет. По-слабите просто загиваха от емоционален шок в подобни ситуации – трудно е да загубиш близък, но това е жесток удар за елфите за елфите, които имат своето частично безсмъртие. Двата му спътници го следваха – „... както в доброто... така и в лошото... Защото ние те разбираме!...“.

Студена вечер и блещукащ магически огън, подчертани от прясно заловената храна на Арен. Последният си мислеше: „... прекрасно е да имаш магьосник и ловец, когато си на път...“, докато си говореше с Нильом. И двамата зърнаха, как Лесонир се отдалечи в гората.

Магът замълча, а сълзи проблеснаха в старческите му очи. Прозвуча глухият му, но заповеден глас:

– Поговори си с него!... Вас ви свързват близките съдби... А и му съчувствам. Сега, слабост разяжда душата му, той може да направи някоя фатална грешка.

– А ти, приятелю, силен ли си?! Виждам, че покровителстваш слабите, но също и че си покрусен от болка. – промълви Арен, изतिकвайки в съзнанието си десетки разкази.

– Това са си моите болки, които, в моменти на слабост, съм споделил с теб. Аз съм Велик Маг, а това ме кара да събирам душевните си рани и да ги държа затворени в сърцето си. Едва ли знаеш, че ние теглим сили от тях, от нашата омраза, за да ги преправяме в живот и добро. – усмихна се старецът.

– Твое право е да решиш, кога имаш нужда да излееш мъката си пред някого. За себе си мога да кажа, че съм ти давал неограничен достъп до мислите си, когато сме говорили за моите рани и съм сигурен, че когато му дойде времето, и ти ще го сториш. В знак на приятелството си бих те изслушвал докато забравиш болката, дори и това да значи да умра от психическо натоварване. – засмя се Арен.

Нилъом се обърна и въздъхна, когато Арен-ловецът се гмурна в мрака, проследявайки следите на елфа. Старият маг бе събрал повече омраза и мъка, отколкото можеше да понесе човешкото сърце. Защо? Защото виждаше и разбираше чуждите чувства. А това бе се подписало върху душата му – „За винаги ще нося чуждите страдания в себе си!“

Арен намери Лесонир, провесил крака през малка скала. Гледаше ширещата се разруха. Границата на Морна, от дървета, бе изпепелявана от талазите магическа лава. „...Лесория е разрушена... Погина старикът елф-учител... А семейството ми изгоря на трона си, погребвайки столицата и страната...“ – кънтеше в ушите и съзнанието на елфа. А Арен гледаше и продължаваше да се изумява на многото огромни сълзи, на страдания.

Елфът усети присъствието и сякаш прочете мисълта:

– Ние не плачем с десетилетия, векове или хилядолетия, но сторим ли го в стомасите ни се образува вода при вдишване и трябва да я изхвърлим. Случвало се е тъгуващият елф да даде началото на река или да сътвори море. Но ние просто сме такива – същества на природата. – гласът бе тъжен, меланхоличен, но и примерен, спокоен.

Арен приседна до него, потъвайки в размисли. Отраснал при философи и лекари-естети, той бе развил силна чувствителност към чуждата болка. Знаеше, че най-доброто лекарство за елфа бе просто мълчаливото присъствие на някой, показващ, че мисли и страда за него.

Половин час по-късно бе *означен* с пресъхването на съзливия поток. Елфът бе замълчал, заслушан в тихата песен на нощта, носеща му повече сведения от собствените му сетива.

Спонтанно заговори със същия меланхоличен и примирен гласец, който вятърът разнасяше и превръщаше на лека песен:

– Ти си добър човек и определено първият, който печели приятелството на елф.

Това предизвика усмивка от страна на Арен.

– Сега не се занимавай с мен, а със своята болка. Говорили ти се за нея?!... Едва ли си наясно, че превземайки моята родина орките избиха, пред очите ми, семейството и приятелите ми. Нямах начин да направя погребения за баща,... брат,... майка,... сестра... – той говореше развлачено, а очите му помътнях от затворени спомени – Загубих вяра, мечти, надежди... – силите му се свършиха и сълзи проблеснаха в очите му, но той блокира болката в името на приятелството.

– Това бе така до появата на Нильом. – добрият спомен озари лицето му, разпилявайки остатъчните рани.

– И той ти даде надежда, сила, воля, мечти...? – запита Лесонир със сълзливо и меланхолично лице.

– Не!... Но ми даде посока! – възкликна Арен, осъзнавайки чак сега сериозността на произнесения факт.

– Мисля си за майка, баща, брат... Изгубих това, което имах. Нямам посока, воля и се шляя със замрели мечти, носейки сринат свят в сърцето си. Загубата ми е непосилна за елф.

Произнасяйки това, Лесонир обърна глава, а частична усмивка озари лицето му.

– Бъде сигурен – **ЕДИН ДЕН ЩЕ ОТКРИЕШ ЗАГУБЕНОТО!**

С усмивки те осъзнаха, че щастие бе избуяло на фона на мъката и доброто се пробуждаше за нов живот.

И тогава...

9 глава

Сражението

... Викът долетя от лагера. Бе заглушен от оркски стъпки и гръмки крясъци, но ясен за елфа.

– Арен, Нилъом е в опасност! – изкрещя елфическият глас.

– Кръвта ни зове!... На бой! – викът на Арен смрази нападащите орки.

Магъосникът редеше жестове, облегнат на висок скален корниз, заобиколен от телата на тридесетина, изпепелени орки. Но черно копие стърчеше от гърдите му.

И тогава болката, събирана от елф и човек за цял, един, неблагоприятен живот, се изля в безкраен поток на гнева. Омнирусовите тетива запяха, защото елфът със своя елфически лък разсяваше смъртта из орковите орди. Оркова плът с металически звън бе разсичана от Иксчетън. Арен и Лесонир, плувнали в пот, замърсена от вражеска и собствена кръв, бяха разхвърлили вече поне стотина тела с отрязани крайници и най-често глави.

Голям, вонящ на смърт, пот и конска кожа, орк се отцепи от групата. Лицето му бе като разбито с бъркалка, работеща на светлинни обороти. Държеше мътно, черно, метално копие. Нахвърли се на Арен, нямаш време да се защити... Копието бе на сантиметри от челото на човека, но внезапно спря и се изтегли по парабола към земята. В челото на орка се бе появил върхът на изящна стрела. Лесонир бе точен и бърз, което бе коствало живота на орка. Но...

... Пореден орк, с два отскока озовал се иззад елфа. Рамото на Лесонир бе раздробено от оркско копие.

Елфът се свлече, а оркът бе готов да го довърши със секира, когато светкавица раздроби дробовете и гръбначният му стълб. ... Нилъом издъхна. Арен грабна Лесонир, изпаднал в безсъзнание, и скочи да защитава отровеното, магъосническо тяло.

Издавна н ярост, закрил с тяло неподвижни приятели той свирепо размахваше Иксчетън. Мечът прашеше, усещайки оркската кръв, желаш да пролее. Но враговете бяха стотици.

Арен нямаше сила. Мислена се заплащаше с живота, докато посичаше безразсъдно атакуващите. Почти изпаднал в безсъзнание, той усети, как нещо се надига от подсъзнанието му.

Първо го обля горещина. Кървави капчици се изливаха от порите по лицето му. Кожата му се оцвети в огнени багри. Пламъци пометоха телесната умора и лава потече из вените му. Бе чувствал меча като нещо тежко, имащо отделен живот и закони, което не му се подчинява, но сега... бе различно – оръжието му бе слуга, роб. Иксчетън желаше да се подчинява. Арен чувстваше, че може да предизвика апокалипсис, като този погубил лютисрите,... да събуди магията!

Нямаше я слабостта, а омразата му даваше сили. На пламъци се изменяше унищожителната му воля за живот, защото Иксчетън бе част от него, негов крайник.

* * *

Десет часа на непрекъсната психическа и душевна сила. Луната не видя нито, как той се строполи, нито телата на тримата приятели, огрени от слънчевата светлина. Мрак бе помрачил съзнанието на Арен и го бе залял с безпаметни сънища. Но нямаше бленувания, кошмари или спомени. В безсъзнанието му бяха само затихващата омраза, несломимата болка, зареждаща го със сили да убива.

10 глава

Утринта

С пробуждането си, Лесонир огледа тристата тела, но не мисли дълго над дилемата, защото отровата се бе разпръснала бързо и съзнанието му постепенно затъмняваше. Но бе бърз – за един час създаде противоотрова и си я наложи на раната. Остатъка се оказа в раницата му.

Към девет часа Арен изплува от кошмар с писък. Чувстваше крайна изтощеност, примесена със силно главоболие. Краката му едвам го придържаха в изправено състояние. А за капак – болка се разливаше по тялото му.

Нужни му бяха десетина минути за да се окопити и да забележи картината на околната широта. Воня на мърша се връзваше в носа му и му се гадеше от купчините, гниещи тела, наоколо.

В това му състояние го откри Лесонир. Носеше приятна закуска от див заек и манерки с прясна, хладна вода от близък поток. Елфът се вгледа, развеселено, в човека, а очите му изразяваха щастие то на човек получил шанс да живее, когато се е примирил със смъртта, и въпросителният поглед на някой, зърнал невъзможното.

– Арен!? Браво, приятелю!? Не знам, как да ти благодаря, че си извършил чудо, за да ме спасиш. Дължа ти живота си – завинаги!

– Приятно ми е да говориш така, но не съм ги избил аз!? – изразяваше обърканост, но не и шеговитост.

– Но, ако не си ти, ... кой друг?! – с почуда запита Лесонир.

– Не съм сигурен, но мисля, че се случи нещо странно преди да припадна. ... Разбира се, би могло да е сън! Но... Е, нека първо ти разкажа!... Губех присъствие на духа и съзнание. Тогава се пробудиха спомените за причиненото ми зло. И... сила се разливаше из мен. Чувстваха вените си като пещери изпълнени с лава. Но болката, омразата, бе по-силна. Припаднах, получавайки силата и волята да владее меча. А може би в съм загубил съзнание, но през тялото ми е продължила да се лее енергията на мъстта. – говореше той затруднено, на пресекулки, губейки често пътя на мисълта.

– Е, да зарежем това... за сега! Мисля, че Нилъом не е добре. –0 промълви замислено елфът.

Две фигури, изпълнени с живот се приближиха до мага. Едната,

примервайки пулса му, замръзна. Усмивката на елфа, държаш магическата плът, се свлече от лицето. Болка се промъкна в сърцето му. Елфическите устни се раздвижиха бавно, сякаш бе видял призрак:

– Той е... мъртъв!

Болката завладя и Арен, който се заклати на краката си. Падаше към земята, когато елфът го хвана, чрез голямо усилие на волята си. Отровна, раздробена, елфическа ръка придържаше, исправено, тежашото, човешко тяло. Нито оркската отрова, нито разрушеното кралство или мъртвият другар не можаха да затыпят силата на лечителския, магически, елфически, напевен гласец, зашепнал успокояващи слова:

– Загубили другари, се скитаме, а животът е жесток. Той ни блъска и мачка – орки и черни сили избиват приятелите и близките ни. Без сили се скитаме, но... ЖИВЕЕМ! Няма пътя си да изоставим – ще се скитаме по зелените друмища, без да можем обич да получим, като птици без криле, тръгнали да спасяват нечие бъдеще.

– И, какво ще правим?! – проплака Арен, а лицето му изразяваше невъзможни количества от болка.

– Първо, ще устроим магическо погребение! – усмихна се пресилено Лесонир, но ясно се прочете, в очите му, тъгата.

– Разбираш ли от ритуалите им? – отговори, с подобна усмивка, човекът.

– Не, но съм наблюдавал погребенията на трима от Великите Магове. Предполагам, че знаеш, че всяка страна е длъжна да си има магьосник. Е, от моето раждане ние сме имали четири. ... А, сега, и последният умря. – се посъвзе елфът.

През съзнанието на Арен премина: „Твърде много болка!“

Елфът се отпусна и припадна на рамото на Арен, който лесно подхвана лекото, елфическо телце. Косите на Лесонир погалиха тялото на човека и той усети любовта на пеещия народ. Макар и елфът да бе блокирал отровата, по вените му все още течеха капчици от нея.

„Ще се пребори с раната. Но нищо не може да му помогне да извърли душевната отрова. Добре, че съм се родил човек. За тях болката е твърде силна.“ – прозя се човекът. Загубата никога не бе успяла да го сломи. Хората са силни същества.

Чувствата имат власт над тях, но човеците могат да забравят. Елфи, джуджета, дракони, дори орки и гоблини носят, до смъртта си, болката в себе си. Загубил род и родина, роднини и приятели, Арен не бе спрял да се бори, макар и цялата му воля да произтичаше от мъстта.

11 глава

Вечерният ритуал

Здрачът настъпи и звезди осеяха небосвода. Кървавата, пълна луна се изгърколи до връхната си точка.

Слабата лунна светлина осветяваш каменен ковчег. Човекът го бе изсякъл несръчно от планинска скала, а елфът го бе свързал с магиите на вечното спояване, но саркофагът изглеждаше величествено. Лежеше на дървен пиедестал. И бе заграден от силните заклинания на двама амагъори, които можеха да го предпазят за хилядолетия от злото.

Положиха Нилъом върху украсено с цветя легло, в ковчега. Бяха го заматнали с чисто нов, изящен, елфически костюм. Двойно защитената му, с магии, тояга бе положена до него. Бе с привързана с колана, с магическите торбички.

Лесонир се приближи до Арен, бяха близки кат братя – спояващата сила на общата болка. Нежен елфически гласец се откъсна от отслабнали устни:

– Остава последната част. Трябва да се разгорят кладите, за да заредят със сила заклинанията и да може трупът да остане, непроменен, за бъдещите хилядолетия, а саркофагът евентуално да бъде отворен само от силен маг.

Арен се наведе над отворения ковчег и понечи да целуне студеното чело. Дълго по-късно той щеше да се чуди, какво бе се случило със шишенцата кръв, събрани от пирамидата, а истината бе, че те се бяха изхлузили покрай врата и черните му косите и бяха паднала под мага. Но той така и не съжали, че ги е загубил, защото през времето на преноса им чувстваше черна сила, изливаща се от тях и проникваща във вените му.

Студеното досег му вля сили. Той се отдалечи и се загледа в поклащащите се пламъци, които заобикаляха магическия саркофаг – със силна магия бе заквасен той.

Двете фигури се вираха в символа на задгробния живот. Елфът държеше, високо вдигната, факлата и я размахваше към сини небеса, нашепвайки нежни, елфически слова. Изглеждаше безжизнен и безразличен, като ледена скала, но и сладко чувствителен, като панда. В съзнанията им протичаха различни мисли.

Лесонир се усмихна, припомняйки си болезнените весели неща на

миналото: „Ще виделя цвята красиви, колкото тези в Лесория? Колко хубав бе ароматът им за скитникът, тръгнал из спокойните поля. Ах, как ме боли, при спомена. Майка ми, баща ми, ние скитахме с дни из гористите земи. Желаех да намеря нови път и цел, но сега и Нильом е мъртъв. Остава ми само приятелството на Арен. ... Но получих желаното. Имам своето направление. ... **ЩЕ ТЪРСЯ МЪСТ, ... СВЕТЪТ ЩЕ ПОЛУЧИ ВТОРИ ШАНС... И... ЩЕ ЗАКРИЛЯМ ПРИЯТЕЛ, КОЙТО МИ ПОМОГНА ДА ПРОУМЕЯ, ... ЧЕ ХОРАТА НЕ СА БЕЗЧУВСТВЕНИ И ЗЛИ...**“

Лудешките светлинки на огъня озаряваха, плахо, прикритият в сенките Арен. Лицето му изразяваше изпървични ярост и гняв. Висящите му ръце предизвикателно образуваха юмурици – предизвикателство към жестоката съдба. Мисълта му, залята от омраза и безпомощност, се лееше силна – не бе загубил разсъдък си (все още). От силата на меча ли, а може би от гнева му, той не знаеше, но усещаше, как, като бурни потоци, се вливаха в него външни, непознати сили. „... Защото зло в нас се излива, но преминава през филтри на спотаено добро и теглим сили от спотаената омраза... Животът ти е моята разплата, Дрогос. А разрушаването на Вордонар ще бъде моята утеха. Ще проехти смехът ми из Вордородовите планини. От бойния ми вик ще се смразяват ужасите на нечистите, опетнени, планински езера. Защото съм изпълнен с омраза и нося силата на Апокалипсиса, сполетял древните народи. А като допълнителна разплата ще получа хилядите предсмъртни викове на твоите чудовищни слуги. Защото пламък и разруха ще отмият моята болка...“

И седяха две тела, съзерцавайки горящите стени на безмълвен, магически студен ковчег. А болката раждаше омразата, водеща до гняв за човека и до нови надежда и път за елфа.

12 глава

Крепостта Морен

Дни и нощи се редяха в тишина. Умората от трудните преходи избледняваше на фона на непоколебимия гняв на загубата, на приятеля. Изминаваха десетки километри, по цели денонощия, без да продумат думичка. Болката им не се лекуваше от приятелството – „... има единствен път – МЪСТТА...“. Те следваха пътищата, водещи ги към отмъщението.

След месец, излязоха на великолепен, рубинен път. Легенди разказваха, как преди стотици лета Морна била красива страна. Джуджетата вадели, от огромни дълбочини, неизвестни за останалите народи суровини. В онези спокойни години бил изграден и рубиненият или, на местен език, огненият път. Защо го сравняваха с пламъка? Защото светлината го обливаше и превръщаше в дълъг, лавен змей, обгърнал планините.

Елфът се спря озадачен. Арен последва погледа му. Картина, способна да вледени и най-смелото сърце, се извисяваше пред тях. Хълм, който никога не е бил превземен... Никога досега... В стените зееха процепи с размерите на гигантските, планински великани. Земята бе застлана с килим от трупове – орки, гоблини, джуджета... Десет кули бяха сринати на половина. Една бе на път да се срине. Опожарени стени от неразрушим, бял, камък бяха облени в кръв. Великият замък бе опожарен, разтърбушен и обран. ... Крепостта Морен бе превзета, а с нея и цялата Морна, последното джуджешко кралство.

Лесонир се наведе и подуши следите. Макар и елф(защитник на природата), той знаеше идеално ловните номера. Той промълви като експерт, даващ своето мнение:

– Няколко, десетки, хиляди души в смесени армии, наобиколили цялата, външна стена... Имало е и дракони, но... са напуснали бойното поле преди началото на инвазията... Странно! Това не е типично за вида им!... Нататък... битката е протекла преди ден-два. Оцелелите врагове са потеглили към Ефет.

– Но войските на Дрогос не умряха ли с Лесория?! – запита стреснато и обезпокоено Арен.

Лесонир не можа да отговори на момента – приспаната болка се надигна отново и обърна стомаха му. Но той се подтикна да мисли за изпадналите в беда, оцелели джуджета. Той се закле, че те няма да станат

пленници на Дрогос, както народите на Оберон, Литерон и скоро на Ефет. Лесонир съзнаваше, че не може да помогне на последното кралство, защото пътят им към Вордонар ги водеше на северозапад. Елфът реагира като специалист. Той блокира болката и заговори с тона на ловец, преследващ своята жертва:

– Дрогос е жесток, но не и глупак. Знаел е, че Лесория, най-могъщото, елфическо кралство, има скрити оръжия. Сигурно вижда и невидимото, защото малцина знаеха за тайната на самоунищожението. Черният кристал е могъщ. Надявам се да е безследно загубен, защото и един луд, безсмъртен, хитър маниак ни е достатъчен. ... – последва фаталното заключение – ... Разпратил е повече от една армии и то в различни посоки.

– Способни ли сме да се справим с пазачите на крепостта? – запита лукаво и съзаклятнически Арен, обхванат от ловната тръпка.

Лесонир се усмихна – елфите усещат чувствата на останалите същества.

– Ръката ми е по-добре. Омнирус ще пропее с мен. Летрисновите стрели ще разсичат оркиска плът, по моя воля. Защото и аз чувствам болката, желанието за мъст. Не бих могъл да ги забравя – приятелски чувства или състрадание не ще изпитам към орк или гоблин.

Арен се усмихна на свой ред:

– Нека тогава Иксскетън и Омнирус да пропеят своите песни, ... кръвта на врага да напои уморената, изтерзана земя, ... **ДА ПОСЕЕМ СМЪРТТА!**

– **ЩЕ ОТМЪСТИМ!** – разнесоха се гласовете им, изпълнени с омраза, над равнини и долини, котловини и планини.

13 глава

Атаката над крепостта

Нощта предложи своето прикритие на двамата шпиони, придвижващи се като сенки. За елфа бе лесно, – те се раждат със способността да се движат без да издават звук – но за Арен... Е, след час можеха да докоснат окървавените стени (едва ли някой искаше да го стори). Вонят на гниеща плът проникваше в дробете им и ги задушаваше. И тук бе ред на Лесонир да се почувства в затруднено положение – елфите живееха по ароматни зелени поля и гори и дори потта им мирише на екзотични, цветно-дървесни сентенции.

Двамата констатираха, че десетте главни порти бяха устояли на напора, но същите по брой стени бяха разкъсани на безчет места. Ален се изумяваше от разрушението, което го смути и той си придаде замислен вид. „Джуджетата се славят с неразрушимите си и непревземаеми укрепления. А сега...? За първи път виждам такава разруха!...“

За проникване през първите девет стени не им бяха нужни големи усилия. Е, от време на време, някой оркски крясък ги стряскаше... Двамката посякоха три орка светкавично и безшумно, но не си разрешаваха да рискуват прикритието на нощта, нейната тишина и изненадата.

Зърнаха десетата стена. Пред тях трима орки пазеха най-големия отвор, но той беше и единственият, през който можеше да се проникне. Двама от пазачите спяха, третият дежуреше с едва отворени очи.

Арен се приближи до полубудния и го хвана през устата. Докато врагът се осъзнае оркски кинжал разряза гърлото му. Двамата спящи издъгнаха в съня си от навременните стрели на елфа.

Лесонир направи крачка напред, излизайки от прикритието на сенките. В друг случай би взел стрелите, но не му се желаше да се докосва до орска кръв.

Преминаха през стените. Пред тях зееше обругана порта, направена от бронз, тежаша тонове и контролираща бившия достъп до сърцевината на града, до палата, до мястото, което някога крал Торктън обитаваше и от което управляваше на златния си трон. Разпръснати по окървавените, опожарени поля бяха налягали стотина орка и гоблина, а ужасното им хъркане вбесяваше неканените чужденци.

Арен със злокобна усмивка прошепна на елфа:

– Искаш ли да видиш зелената им кожа опърлена!...

Елфът така и на проумя, как протече всичко. Арен издърпа светкавично лъка на Лесонир, зареди и опъна тетивата. Точността бе невъзможна за вярване. Запаленият връх на стрелата се вряза в буре със спиртоподобна напитка. Гоблините бяха мъртво пияни.

Последва спонтанна реакция на горене и се получи великолепна експлозия. Във въздуха се разхвърчаха останките на десетки, съседни бурета. Образува се мрежа от огнени езици, опитващи се да се докопат до всичко живо. На някои от пияните същества им се взривиха стомаси, дробове и мозъци. Каша от плът се разхвърля и бе пометена от пламъците. Имаше само наранени – до всеки лежаха най-малко по две бутилки с пиячка и те избухнаха.

Десетина, изненадани, черни елфи и гоблини, които си бяха легнали леко пияни и това ги бе спасило.

Трима паднаха поразени от стрели, мигновено. Ареновият кинжал довърши четвъртия. Иксскетън разреже още двама гоблини.

Лесонир се оказа изненадан в гръб от двама орка. Но той се търколи на земята, вадейки ловен нож. Ужасяващ писък, клокочещо, гърлен звук на задавяне и изтрополяване последваха разсичащия удар на елфа. Остана един враг. Другия падна с разцепен от стрела череп.

На Арен, настръхнал и предупреден от вонята на мръсната им, зелена кожа., налетяха двама гоблини. Те са най-мръсните същества на света. Влошаваше положението оскъдното им бельо от изпокъсани, кожени препаски. Високи над два метра, те бяха слаби, но ловки и бързи.

Ловко Арен се шумгна под единия и с остър, сецящ удар преполови гръбначния стълб на другия. Но се оказа застрашен в гръб от завит кинжал – вторият враг бе значително по-бърз. Арен не можа да реагира на време. Гоблинът се придвижваше като пантера. Човекът виждаше смъртта в очите на хищника. ...

С писък нападателят се строполи върху Арен. Кинжалът се размина на косъм с главата му.

Човекът се надигна, оглеждайки с интерес трупа. Фениксова стрела стърчеше от гърба на врага. Арен със знак благодари на елфа. А отговорът бе усмивка.

Мнозина лежаха избити, но от замъкът скоро щяха да реагират. Трябваше да се оправят бързо. Арен подреди в редица тридесет, заредени арбалети. Лесонир опъна редове от стрели в земята.

Забиха ритуалните барабани, обуславящи началото на омразните обреди, на черните елфи. Разнесоха се неистови викове и тежки, безразборни стъпки.

Талази, напускащи крепостта, оформяха групички. Арен и Лесонир отвърнаха на слабия дъжд от стрели. Черни елфи, орки, гоблини, джуджета на тъмната страна...

Близо до двамката не падна нито една ръждива стрела, но те мереха далеко. Повалиха петдесет. Настъплението не спря.

По знак на Арен Лесонир се отдалечи. Чувстваше волята на Исклетън. Продължаваше да се премества и стреля безмилостно. Лицето му се оцвети в пламенната багра. Червени капки кръв избиха по челото му. Случаен поглед в локва му показа маса от чиста, концентрирана воля и мъст. Лицето му се възпламени. Враговете му съзираха ужаса в неговите очи. Арен, забелязвайки това, атакуваше по-озлобено.

14 глава

Килията и Толуен

Чистка... тридесетина, нови, трупа... И джуджешки замък, крепост, владени от елф и човек... Двамата размишляваха над лицето на ужаса, но... не им хрумна нищо, прекосявайки коридори и помещения... Единствено заключение – МЕЧЪТ Е ЗАМЕСЕН!...

Проникнаха в подземията, изпълнени с килии и затворени, по настоящем освободени, джуджета. Ниски мъже и жени се заеха с реставрационните дейности. За няколко хиляди малки хора това не бе лесно, но... „... те ще се справят – няма съмнение...“. Морна се пробуждаше от пепелта и като феникс се събуждаше за нов живот.

След час... „Не може да се мине по тези коридори без да се настъпи някое краче...“ – помисли си Арен, който уважаваше пещерния народ.

Поели дълъг и голям коридор, Лесонир и Арен излязоха на просторна, слабо осветена площадка. Факлите, закичени по стените осветяваха масивна врата, защитена от дузина черни елфи. Разнесе се силният звук на опъващи се тетива.

Лесонир... изящен лък... чифт стрели... двама падащи врагове. Арен... мъчително опънати тетива... масивен арбалет... същия резултат.

Ръждива стрела одраска бузата на елфа... отговорът бе серия от смъртоносни попадения. Наоколо нямаше жива душа.

Арен се приближи до исполинската преграда. Последната му стъпка проехтя в тишината, последвана от съскането на рязък замах. Разцепената верига с металически звън се блъсна в твърдия и студен под. А Икслетън не получи ни най-лека деформация. Със стържещ звук вратата се отмести сама. Капчици под избиха по челата на посетителите.

Издълбана в скала килия... Усмехнато, изтерзано джудже... Бе млад юноша, тоест на около петдесетина години. Носеше еднометровата си коса боядисана в бяло и прилежно сресана. Човек можеше да загуби съзнанието си в дълбоките му сини очи – две дълбоки, кристални, но тъмни, планински езера. Твърде силен за момче, но с нежно, бяло лице. Тъмно кафявата му, стигаща до раменете, изплетена на дебели кичури, коса леко се плъзгаше по неговата потъмняла, сребърна, плетена ризница при всяка крачка.

След грациозни поклон и сваляне на корона, той заговори със силен

и волен глас, разкриващ болка:

– Аз съм Толуен, син на Туен, внук на Клоен, правнук на Родегар, наследник на великия, древните родове на Сакралот и Роуен, великите крале на Морна от времената на нейната неопетнена младост. Бях втори до тъжния ден, през който нападнаха Морен и загина и последният узурпатор от Тунеровия род, а в последвалата мрачна нощ бях избран за предводител, защото аз съм Толуен, син на Туен, правнук на...

На Арен не му издържаха нервите и той постъпи непочтително с кралското лице:

– Да разбрахме вече...! Родът ти е дивен и произхожда от силни родове, но престолът ви е бил отнет до нападението, ... но давай нататък!

Джуджето се усмихна и продължи – в общи линии повтаряйки казаното. По нищо не пролича да се е обидило. Но така или иначе Арен си изпроси един удар с лакът от страна на Лесонир.

И на Лесонир нервите му не издържаха и почтително той се предс-тави с наклон, а после действието бе повторено от Арен.

Прекосявайки дълги, огромни, мрачни галерии двамката слушаха историите на Краля:

– Бе преди седмица. Обсадата трая пет дни, от което наистина се срамувам. Многохилядни армии ни се изтърсиха буквално под носовете. Черни елфи, орки, гоблини, титани, големи, грифини на черната страна ни атакуваха. Но най-жестокото бе вонята, която носеха със себе си. Тя омърси почвите, изби растенията в градините, отрови водата. Не можехме да дишаме. Храната ни не ставаше за ядене. Но и двете страни дадоха огромни жертви. Врагът щеше да надделее, защото ние сме лоши стрелци. На нас ни дайте секира, кирка или остър кинжал и ще сеем смърт, но да целим със стрели – това просто не е за нас. Дрогос не наблюдаваше от един хълм наблизо... – тук слушателите останаха приятно изненадани за джуджето, но решиха да не го прекъсват, а то пък и не знаеше много. – ... Драконите щяха да опожарят стените. Но Дрогос избяга, след като те напуснаха бойното поле. Вражеските армии останаха без контролно звено. С каменометите им бяха нужни четири часа да сринат процепи в стените. ... Зная, че съм жив само, защото Дрогос избяга. Орките не взимат затворници, но са контролирани от далеч по човечните черни елфи.

15 глава

Тронна зала, свещеник и...

Като спасители ги приеха в тронната зала. Толуен, на своя си каменен, облепен със скъпоценности трон ги приветства. Брадата му, с вещество, подобно на гел, бе преправена на раздвоена опашка. Излъскване и магии водеха до това, че ризницата му отделяше собствена, синкава светлина.

Личаха се следите на разрухата, сред бързо поправената стая. Ниските фигури нямаха покой, нямаш нито една, която да не мъкне нещо. Арен забеляза, че местните джуджета са много високи. От лявата страна на Толуен джудже размахваше жезъл, за да привикне отново с тежестта му. Облечено в мантия на звезди и с шапка на деня и нощта, на слънцето и Луната, то не оставяше съмнение, че е свещеник. Но приличаше и на просяк – по тоягата му висяха безброй талисмани.

Арен погледна краля-джудже, чувствайки смътно, но непоколебимо усещане за надвисваща заплаха. Опасността идваше от присъстващите, но коя бе тя? Привличаше го дясната фигура, облечена в добра имитация на елфски костюм. Лицето бе закрито в мрака на було. Висок, макар и прегърбен, той всяваше смут с будистката си стойка – ръцете в ръкавите. Плътга му, очите, дъха, нищо не бе видимо или осезаемо.

Шестото чувство се засилваше. Арен изтръпна, запитвайки, с поклон, краля – не по свое желание:

– Ще ни направите ли удоволствието да не представите вашите слуги? – гласът му трепереше, но другите не дадоха признаци да са забелязали нещо. Може би само двете мълчаливи фигури – като, че ли лека усмивка изби по студените, сини устни на свещеника, но веднага изчезна.

– О! Това са монах Папас и неговият ученик-слуга. Проповядват нова религия, която е на мода за народа ми, но аз не одобрявам. – той и Папас си размениха ледени, омразни усмивки. – Но съм длъжен да се съветвам с него, защото съм под контрола на църквата. **ПОЛИТИЧЕСКИ ГЛУПОСТИ! САМО ГЛЕДАТ, КАК ДА НАМАЛЯТ СИЛАТА НА КРАЛЯ!** – иронично продума той.

Лесонир бе озарен от идея.

– Може ли да науча нещичко за религията ви? Бих Ви бил много благодарен, тъй като се интересувам от вероизповедания. Примерно аз вярвам, че Земята е била съставена от изначалната магия. В първичния

хаос съществувала тя до появата на Яра, богинята-сътворителка, предачката на заклинания. Тя създаде паяжина от заклинания, в която впрегна живота... Но, не е важно! Ваш ред е!? – бе весел и спокоен.

Но стъписан и напрегнат бе Арен, чувайки думите и виждайки усмивката на религиозния водач. Опасността се засилваше. Трябваше да се направи нещо.

– Религията ни не е сложна. Изповядваме изграждането на Земята от първичните Зло и Добро. Основно черната страна е създаде неживата материя, а бялата – живота. Молим се на двете, на езика на древните...

Арен почувства шестото чувство като непокатима воля и... Джуджето заговори, заканително размахвайки своя жезъл към небесата:

– Юриана торн сорка вувевн лиор...

И Арен разбра, припомняйки си думи, казани му покрай лагерен огън от мъртъв приятел:

– Тогорес виор мокери тогетер.

Свещеникът, с изненадан поглед, вледеняваща ругатня и олюляване, се свлече, с трясък, на пода – стрела стърчеше от бездиханни гърди.

Ограничителният колан на Ареновия арбалет бе празен, а самото оръжие още стоеше в ръката на своя господар. Човекът бе заредил втора стрела и се целеше, без да трепне, в известна само на него цел.

Кралят, Лесонир, другите джуджета, без да могат да кажат нещо от изненада, се доближиха до немърдащия Арен. Черната фигура не даде признаци на живот.

Разнесоха се гръмовен смях и ръкопляскания. Помощникът на мъртвеца се раздвижи, а ставите му звучаха като ръждясали, несмазани панти. Кожата на ръцете му – светла, съсухрена, подобна на папирус! Глазът му – силен и гръмовно ясен.

– Напреднал си! Шесто чувство! Това е добре, но знай, че усещанията ти лесно могат да те измамят и да те накарат да убиеш приятел. Едва ли знаеш, кой е източникът на твоята дарба?!... – последва вледеняващ смях- ... Да, така си и помислих! Е, сега ще научиш! Всичко идва от меча, който е силен и храбро служи на господаря си, но е изкован с магия, а тя води свой живот. Мечът има свои интереси и ако сметне, че трябва да умреш, ще те унищожи, а най-лесният начин е да те подведе със шестото чувство. Хубаво е за теб, че враговете ви са общи, но застрашиш ли го – мъртъв си.

Фигурата замахна да свали качулката си. Арен чувстваше заплаха да струй от нея.

Падаща забрадка, моментно обръкване, тих шепот... Бе Нилъом.

Арен потръпна. Сравняваше получената информация с чувствата си. Сърцето му биеше лудо, а ръката му пулсираше върху дръжката на меча, а другата, държаща арбалета, трепереше.

Лесонир страстно прегърна загубения приятел и се отдръпна. Толуен и Нильом си стиснаха ръце. Арен бе обезпокоен, но нито елфът, нито джуджето показваха съмнения. А в главата му се блъскаха спомени – видения за последния дъх на скъп приятел, на бойното поле. Сърцето му биеше лудо, защото не можеше да повярва, че този мъртвец бе се върнал към живите. Спомняше си, как Нильом го предупреди да се пази от хора, говорещи древния език, но нищо не му каза за подобна ситуация. Той трябваше де избира и... избра.

... Нильом се усмихваше, виждайки бавното приближаване на Арен и, с ледена усмивка, стискайки ръката му. Останалите бяха настрани и не можеха да видят, колко приятелско бе ръкостискането им.

Нильом изскимтя и се отпусна в ръцете на човека. Мъжът леко посла тлялото на пода. Мигновена смърт със стрела в сърцето, видяха останалите.

Лесонир се приготви с удар да прати Арен в безсъзнание, но видя, как падналите, две тела се превърнаха на мъгла и се разсеяха в нищото. Дотук бе преценката му за реалността и той реши да не се намесва.

Арен припадна. Шестото чувство точеше силата му. „Късметлия! Сега не трябва да отговаря на въпроси...“ – помисли си Лесонир, вдигайки безсилния си приятел.

16 глава

Отпътуване от Морна

Десет дни се изтърколиха до оправянето на Арен. Засега чувството за опасност бе изчезнало. Колкото и да размишляваше върху произхода на драконите, бягството им, личностите на свещеникът и Нилъом, не достигна до задоволителен избор. Но благодареше на подсъзнателните сили на меча и на предупреждението на Нилъом в онези дни, когато Лесонир лееше неспирни сълзи.

– Защо уби Нилъом? – попита го веднъж Лесонир.

– Защото, при първата ви среща, той ми каза, че мечът е изкован от силни бели магии и винаги ще служи на своя господар, а сега се опитваше да ми втълпи противното.

Стигнаха до заключението, че изпарилите се бяха дело на Дрогос, протягащ ръка, за да сграбчи света. Вече групичката отново бе от трима, защото Толуен щеше да тръгне с тях. Имаха да отмъщават на Злото за нанесените им щети...

* * *

Голямо пиршество в тунелите и залите на двореца, излъскани до блясък. Човек не можеше да мине и метър без да попадне в светлината на близко стояща, благовонна факла, горяща с цветни пламъци и поставена в сребърен пръстен.

Нови брони и оръжия красяха стените. А щитове с различни гербове висяха над входове и прозорци. За да се предпазят от задръствания джуджетата бяха създали двупосочни пътища чрез забити мечове и опънат въжета. Хиляди представители на вида се стичаха от планините във възвърнатата крепост. Пълни каруци, с впрегнати изящни понита, се придвижваха по всички коридори.

Орските трупове бяха разчистени и засети с причудливи цвета, които цъфнаха за няколко дни, за да изпратят освободителите.

Арен често се учудваше на майсторството на джуджетата, които за по-малко от седмица издигнаха от руините своята крепост.

* * *

През последната им нощ ги поканиха в тронната зала. Приветства

ги заместникът на Толуен.

Издигнаха ги в звание „Знатни Лордове на Морна и цяла Мория“. Там, за първи път, си стиснаха ръце джудже, елф и човек и бе положен първият съюз между трите вида, от древни времена насам.

По политическите правила, получиха подаръци на раздяла – изящни, сребърни пръстени, изковани във великолепни времена на мир. Сбогуваха се:

– Пазете новите си притежания, защото са магически. В миг на смъртна опасност те ще бъдат единствената ви защита. И Сбогом, приятели! – трогнато, но по кралски, промълви приемникът на престола. – А Вие, кралю, да се връщате скоро! За къде сме без Вас!? – усмихна се той.

От Толуен не разбраха нищо за мистериозните подаръци, защото той не ги бе виждал досега, но им съобщи, че среброто му е познато и е изковано със силни магии.

17 глава

Пътят до Вордонар

За тридесет и осем дни, на предвижване през тъмните нощи, те прекосяха Морна от край до край. Достигайки билото на планината Вордор, те бяха похабили много сила, воля, пролели кръв и пот.

Пътят им на север след седмица и половина ги изведе до най-ниските върхове и ги запозна с езерата Корнич.

Ужасна воня... Мрачно кален терен... Големи, черни езера, облени в катран... Стомасите на световните спасители се заобръщаха и те се загърчиха неистово. Околната гадост се просмукваше, носена от въздуха, в тях и ги задушаваше.

Толуен със силен, но по детски, гласец ги запита, използвайки причудливи гримаси:

– Защо това място е толкова противно?!

Арен се разсмя, поемайки доста от зловонния мирис и усмивката му премина в погнуса. Не можеше да спре да се дави и получи силен удар от страна на Лесонир. Това му действа мигновено, но не се реши да отговори. С усмивка го стори елфът:

– Някъде под нас лежи във вечното си ложе Черният кристал. Такива бяха някога думите на Нилъом. Но може ли да се вярва на легендите, които той знаеше?! Е, покойният ни приятел твърдеше, че с крал Арнаст не загинали всички лютисри. С риск за живота си някой отнесе причината за озлобението на Дрогос до тук. Този някой бил и магьосник – привикал древни магии и се погребал с Черния камък в земните недра. Но ложето на Създателя на зло /камъкът/ не се оказало на достатъчно голяма дълбочина и сега неговият обитател помпа от живота на тези земи. Стъпили някой на грешно място ще заплати с преждевременно оставане, а преношува ли – със смърт...

Джуджето се сепна и заговори уплашено, като дете представящо си таласъм:

– Не сме ли застрашени, тогава?! Не е ли възможно и нашият живот да бъде погълнат?!

Лесонир се усмихна. Заговори със своя елфически, бащински, покровителски акцент:

– Не си достатъчно съобразителен за скиталец. Не твърдеше ли, че многобройни са били странстванията ти? Но, има ли значение? Не сме

ли и тримата изправени пред нещо непознато? Ние сме в безопасност – доколкото е възможно в земите на Дрогос. Според теб той не би ли усетил, къде е произходът на неговото безсмъртие? Защо е построил крепостта си именно тук?... Отдавна Черният кристал е запоен отново на неговия меч. ...

Вървяха. Пооправилият се Арен изкрещя, прекръсвайки разговора им:

– Гледайте в пътя! – не звучеше ядосано, а шегобийски сериозно. Влагаше сериозност и шегата.

Бродът, по който се придвижваха пропадна. Изпадаха като скали. Оказаха се до рамената в отвратителна вода. Джуджето не можеше да плува! Оцеля благодарение на Лесонир, който го дръпна на повърхността. Късметът им свърши – мръсна и кишава вода. Плуването им помагаше единствено да поддържат главите си над нея.

Въздухът се ароматизира – борови иглички. Страховият хормон бе задействал вид потни жлези на Лесонир.

Елфът бе изплашен. Човекът – уморен и ядосан. Джуджето – полу-дяло и разярено.

Водата се сгъстяваше. Смъртта идваше за тях. Чувство се запро-мъква из съзнанието на Арен. Той изтръпна. Потъваше, когато се предаде на умората. Съзнанието му се замъгли, но не бе изцяло затрито. Ръцете му се размахаха. Изплува на повърхността. Чувстваше силата на меча. Против волята си, заговори:

– Имбрихус небус интегрито ди вида ромбио систера марше. Вилион-та диори некус имбрихус вивеки.

По крайбрежието на езерото се разтла огромна армия – елфи, джуджета, хора и орли, слуги на елфите. Наобиколиха ги армиите на прокълнатите – войски от скитащи племена, обитаващи планините на Вордор, в търсене на начин да бъде разрушен Вордонар.

Извадиха ги от мръсните води. Поеха на път към вражеската крепост, след едночасов разговор. Седем хиляди представители на различни видове, водени от елф, джудже и човек, но предимно от дъвен меч.

Джуджета запита с интерес:

– Какво значеха думите ти, Арен?

– Това е най-тайната фраза на елфическия език. Символизира устна молба за помощ, представена чрез сложно струпане на звуци. Малките елфчета биват научени на нея, защото, каквато и опасност да ги заплаши, има ли елф наблизо, те ще бъдат защитени. Религията им ги прави длъжни да са приятели на знаещия тайната.

* * *

Малко по-късно, някъде в планините, тълпи се сбираха и поемаха на поход, а на чело бяха елф, джудже и човек. Те си говореха по между си, възседнали красиви коне и пони (за представителя на планината), без да обръщат внимание на олелията и глъчката около себе си.

– Арен, изглеждаш притеснен! – каза, загрижено, най-ниският.

– Да! И аз го забелязах. Но Толуен не е прилично да го разпитваш, ако той не иска да говори.

Джуджето рязко извади секирата си и зае поза за фатален, сечаш удар. От присъстващите на сцената само човекът и елфът не станаха сериозни. Около тях представители на най-различни видове се вцепениха, очаквайки последици. Някой не се и съмняваха, че ще има отсечени глави. Защото не познаваха тримата приятели. Пръв се разсмя Лесонир, последва го и Арен. Джуджето затъкна в колана си оръжието и се разкъса. Откъснаха се шумни възгласи на удовлетворение и тълпата се разшава.

– Лесонир, ти си принц! Дори на нас не е разрешено да се подиграваме на по-властни лица или на такива с подобен, на нашия, ранг! – през кискания продума ниският ездач.

– Нека зарежем това, Толуен. Бих искал да ти отговоря на въпроса. Страхувам се от предстоящия двубой. Когато се изправя пред Дрогос не се и съмнявам, че той ще познава меча ми по-добре от мен. Възможно ли е да го обърне срещу мен? Възможно ли е да ме разсече собственото си оръжие? А, ако се поддам и задействам някоя от старите магии и разруша света? Страх ме е, приятели!

– Не се притеснявай, Арен, ти знаеш, че, каквото и да става, ние ще бъдем наблизко и ще ти помагаме. Но не се и съмнявам, че за меча е чест да ти служи и ще ти се подчини, пряко волята, на който и да е. Той има собствено съзнание. Създаден е да може да мисли и така да ти помогне в нужда. – изпя на своя певческо-елфически акцент Лесонир.

* * *

Рано, на следващата утрин, пред крепостните порти...

18 глава

НАЧАЛО на атаката над Вордонар!

Укреплението бе огромно. Четири кули, шестнадесет цели и шейсет и четири частични стени, свързани със стълбища с наредени хиляди, черни елфи-стрелци. Централна кула, извисяваща се над целостта. Дрогос... Врагът бе облечен черна мантия, спусната качулка, прикрито в нея лице, скрити в ръкавици ръце. Носеше меч от метал, подобен на гранит, който сякаш поглъщаше светлината. Върху дръжката му чернееше, без блясък, кристалът, семето на смъртта.

Около стените се зъбеха седемдесет хиляди гоблини, орки, вуверини, черни еднорози, зли елфи, некроманти на Дрогос, започнали да изричат заклинания, минотаври...

Армиите на Иксчетън бяха десет пъти по-малки, слаби и не толкова елитни – селяни, сбрани под меча на Арен.

Но... седем хиляди се хвърляха с ужасяващи, вледяващи кръвта бойни призиви и то към ... седемдесет...

* * *

Жестокост се лееше по бойните поля. Слабите войски на задругата погиваха под свирепата сеч на черни елфи. Умираха в гаврите на гоблини и орки.

Арен, Лесонир и Толуен бяха разделени в центъра на битката. Елфът смело се хвърляше напред и като хищник поваляше врагове. Под сечашите му удари погинаха мнозина, лъкът му изпрати в Ада много души. Но умората се промъкваше по вените и течеше из тялото му.

Минотавър, с разсечена муцуна, се свличаше, докато кинжалът на Лесонир съсече гоблинска глава. Но орк се метна към него. С масата си, пролетя два метра преди да бъде забелязан. Издаде го свистенето на острието, готвещо се да проникне в плътта... Арен реагира... Лесонир отвори очи. Повали в изненадата си няколко гоблина. Забеляза тялото. Оркски кинжал стърчеше от окървавеното, безформено чело на чудовището. Разсявайки смърт, Лесонир се усмихна на Арен, а белите зъби и ожесточението му изплашиха нападателите и вдъхнаха сила и вяра на армиите на Иксчетън.

* * *

Опряха рамо о рамо – елф, човек и джудже. Обкръжаваха ги орди от врагове. С оредели войски тримата отказваха да се предадат. Два високи дъба си виждаха на хълм в далечината.

Джуджето с озлобение се въртеше и размахваше секирата си, като вихрушката, създадена, за да унищожава. Предизвика смут в душите на врага и поваляйки десетки. Но се отдели от приятелите си и се оказа открит.

Черен елф и отровна стрела се разкриха от тълпата. Ръждивото й острие не даде време на джуджето да се испува пред смъртта, когато... Изтръпнало то не усети нищо, освен лека болка в лявото рамо. „Това ли е смъртта!...“ – помисли си то.

Арен и Лесонир продължаваха да размахват оръжия механически, пресявайки видяното. Стрелата се разпраши и малки стърготини от ръждивото острие, с голяма скорост, се врязаха в рамото на джуджето. Бе му се разминало, макар и множеството фонтанчета кръв да изглеждаха сериозни.

Арен сечеше наред противници, прикривайки елфа. Лесонир мажеше раните на джуджето с мехлема, направен през онази студена нощ, когато умря магьосникът-приятел. Оркската отрова не бе проникнала достатъчно силно в тялото на Толуен.

Лесонир се надигна. Изненада го замахът на оркски, огромен, окървавен ятаган. Но нападащото острие се деформира, пръстенът светна и мечът се превърна в черна роза. Пръстенът изгасна. „А! Силата на магическото сребро е да превръща опасното оръжие в безредно!“ – констатира, очаровано, Арен. Скоро се досети, че същото се бе случило и с разрашената стрела.

Но, на елфа не му се размина леко. Розата бе твърда като камък. „Мечът, който щеше да го съсече на две, се превърна в бухалка. Е, размина му се със счупена и изподрана ръка!“ – отново човекът.

Оркът не напусна жив бойното поле. С неелфически гняв в очите, Лесонир се извъртя и нанесе пронизващ удар с кинжал в корема му. По земята се разсипаха черва и вътрешности. Горският обитател завърши своето отмъщение, настъпвайки пулсиращото сърце на врага, изскочило след стомаха му.

19 глава

Обрати на Съдбата

Елфът и джуджето бяха частично неадекватни, защото раните им ги правеха неспособни да използват левите си ръце. Остатъците от армиите на Икскетън бяха разпръснати. Орките нападаха ожесточено. Краят наближаваше. „По дяволите, защо трябва да умра под това мрачно небе, върху тази омърсена земя?!“ – натъжи се човекът.

Духът на меча се пробуди. И за сетен път лицето на Арен засия в цветовете на пламъка. Острието на Икскетън засия. Сила се вля в измореното, човешко тяло на приносителят му.

Вик, отправен към небесата, смрази студените оркски сърца и кристализира ледената кръв на черните серпенти. Арен, син на Тонан, хванал своето оръжие, се впи в редиците на врага. Коридори се отваряха пред него, но той сипеше ли разсипваше смъртоносни удари докато... На едно хълмче се изправиха тримата представители на задругата и още петстотин последователи на Икскетън. На отсрещен, издаден хълм, от сенките на два многовековни бора, се приближи мистериозна фигура. Елфическите ѝ дрехи леко се полюшваха на вятъра и смътно напомняха за някой на Арен.

Бе висока, макар и прегърбена, с дълга, бяла брада, изглеждаща и слаба, и силна. В десница стискаше извезана тояга. Лицето ѝ не се виждаше.

Арен се опита да извика, но бе изпреварен от жеста ѝ, изписан във въздуха, с показалец. Белобрадия прекрачи скалния ръб и с огромна скорост се понесе към тях. Не помръдваше. Разноцветни торбички се появяваха на колана си, върху мантията му.

Прекрачи стената на хълма – огромните могили по тези места винаги имаха една изрязана, разсечена страна – и застана редом с тримата приятели. По негов знак те погледнаха към вражеската крепост и той се обърна към нея. Извеза нова поредица от символи във въздуха.

Мътните и черни небеса станаха нежно сини. Бели гръмотевици се разстилаха по тях.

Надеждата се надигна в сърцата на петстотин и три души. Непознатият свали качулката си...

Лесонир промълви:

– Не може да бъде! Как е възможно! Ти си...

Арен довърши:

– ... мъртъв!

Защото бе Нилъом! Лесонир продължи да се опитва да събере мислите си, а Арен изпадна във вцепенение. Подсъзнателно човекът размишляваше върху възможността за поредна измама, но шестото чувство не се обаждаше. Нилъом разся съмненията им посочвайки на север и запад, отвъд хълма с двата дъба, към ниските части на долината Вордонир.

По описваните посоки се запознаваха огромни армии – елфи, облечени в леки, сребърни ризници, носещи лъкове, обковани със злато, джуджета, в тежки стоманени ризници, въоръжени с изящни, блестящи секири и мечове...

Нилъом разхвърляше огън и гръмотевици по врага. Елфите със сребърни стрели избиваха стотици орки. Хората водеха своите чудновати, бойни машини. Каменомети, балисти, преносими стълби, бойни кули,... се хвърлиха на бойното море.

20 глава

Лице в лице. ДРОГОС

Мъстта заля Арен – душата на меча се вливаше в него. И отново изплува страхът, че в нужния момент няма да може да контролира меча. Но в съзнанието му изплуваха думите на Лесонир, изречени, когато човекът бе споделил страховете си: „...каквото и да става, ние ще бъдем наблизко и ще ти помагаме... за меча е чест да ти служи и ще ти се подчини...“.

Нильом сякаш разчете страховете му и бръкна в колана си. Измъкна една от мистериозните си торбички и разпръсна златен пращец над главата на човека. В първия момент Арен се отдръпна, защото не бе говорил с мага и не знаеше дали е истински, но шестото му чувство не му говореше за опасност. Старецът пред него бе от чисто добро – мечът го усещаше.

Пращецът бе магически. Арен чувстваше волята на меча и знаеше, че би могъл да ѝ попречи да го контролира, но също и любовта и доброта на Иксчетън – студеното острие бе негов покорен слуга и желаше само да го защитава. Усмихна се на Нильом, а мислено си каза, че Лесонир познава идеално душите и не бе сбъркал даже по отношение на магическо творение.

Портите на крепостта бяха пред неѝ, а целта му – зад тях.

* * *

Армиите на Иксчетън контролираха три-четвърти от стените, когато той влетя в крепостта. Съпротива нямаше, защото по настоящем битката се бе пренесла вътре в задкрепостния град и най-вече на палата на Дрогос.

* * *

Влетя с гръм и трясък в кулата. Звуковите ефекти произлязоха от силен удар на Иксчетън, който превърна на искри две педи дълга врата, пречеща му да достигне до стълбището. Излизайки на най-горната площадка, той не знаеше броя на изкачените етажи. Стъпалата бяха стотици.

Дрогос бе там. Гледаше го с мъртвешките си очи, отдавна

напуснати от истинския живот. Пламъчетата, проблясващи в тях, показваха, че той живее единствено, за да убива. В него, преди векове, бе изчезнала и последната искрица човечност. Лицето му бе черно, кожата – груба и съсухрена. Висок, с костеливи ръце, готов за бой, той бе като съзнание излязло от кошмара на умопомрачен човек.

Като черна сянка, без да е казал и думичка, се метна към човека. Бе бърз, о, колко бе бърз! Но човекът прилекна и сноп от пламъци напуснаха меча му. Но огънят не подейства на нападателя – мантия му се превърна на пепел. Но той, завършвайки скокът си, се приземи с нажежена броня, без да показва признаци на болка.

Дрогос замахна с меча си. Съзирайки Черния Кристал Арен почувства слабост – камъкът теглеше от живителната му енергия без да го е докоснал.

Дрогос загуби ръката си. Не бе реагирал бързо и Иксчетън със свистене разкъса черните му кожа, плът и кости. Но врагът се усмихна! Но усмивката му замръзна, когато от раната се надигна дим, вместо да излезе нов крайник. Писъкът му смрази нощта – видя меча, който го ухапа. „Иксчетън се е надигнал, за да търси отмъщение.“ – профуча призрачна мисъл през съзнанието на Дрогос.

Черният маг събра всичките си сили и се хвърли с жестоки крясъци към Арен. Магическа струя го свлече по средата на неговия скок. Иксчетън не бе слаб противник. А човекът бе бърз и ловък, защото избягна светкавичния удар на падналия, на земята, Дрогос.

И съзнанието на Арен бе осенено. Той разбра, как да предизвика магията на Апокалипсиса. И странно – през цялото време си бе мислил, че мечът ще го накара да я използва, а сега по собствено желание я привикваше от магическите дълбини на Иксчетън. Но го прекъснаха. От земята се издигнаха мътни изпарения и оформиха фигури. Това бяха сенките на Нилъом и свещеника, които бе убил онази нощ, в двореца. Мъртвият монах от Морна заговори с вледеняващ глас:

– Колкото и да не ми вярваш – Не разрешавай на Апокалипсиса да се събуди! Сторено бе веднъж. Умряха десетки хиляди лютисри. Но този път ще умрат милиони. Иксчетън откри врага, заради който бе създаден. Оръжието в твоята десница е изковано, за да пречупи черния кристал. Пробудиш ли смъртоносната магия, силата ѝ ще се разлее по земята и ще разруши Камъка на Злото, но... ще умрат всички от единия край на континента до другия. – изкашля се, за да наблегне на следващите си думи – Разбираш ли?! Разбираш ли, колко души ще загинат?!

Сенките изчезнаха, както се и появиха. „Дали не халюцинирам?!“ –

замисли се Арен. „По дяволите...“ – ругаеше Безсмъртния съдбата.

В притежателя на Иксчетън се пробуждаха мисли, въпроси, избори, шансове, размазани с омраза и желание за мъст.

Дрогос нападна. Черният меч разпръскваше слабост и вледеняваше тялото на човека. Арен изкрещя боен вик и се вряза в тялото на черния мак. Иксчетън бе потрошил ребрата и разсякъл сърцето му. Но сянката не умираше. В червеникаво черна локва от кръв тя съскаше обиди на десетки езици.

„Какво се очаква да направя?! Той е безсмъртен! Как да го убия?!“ – летяха въпроси из съзнанието на привидно победилия, когато...

Дрогос се метна от земята и подобно на тигър полетя към Арен. Черният меч се готвеше да се вреже в главата му.

Иксчетън надделя... Арен замахна и с мощна експлозия мечът му разпука черния кристал.

Дрогос падна на земята, бездиханен. Смъртта бе застигнала Безсмъртния.

21 глава

Край

Вордонар гореше. Пламъци облизваха черните му стени и унищожаваха злото по тях, под което камъкът се оказваше блестящо бял. Войските на Иксчетън се занимаваха с потушаване на пожарите из града, но отвън... огромните поля на долината бяха опожарени и продължаваха да горят.

От издатината с двата бора Нилъом, Лесонир, Арен и Толуен съзерцаваха, как пламъците се разпростират и заплашват да достигнат до горите. Но съзнанията им бяха изпълнени с щастие – бе време за разяснения.

Арен първи зададе своя неотложен въпрос Арен:

– Защо, в името на боговете, си жив, луди дяволе?! – през смях успя да продума той.

Магът се усмихна, а в очите му проблесна пламъче, говорещо, че си припомня щастливи, минали събития. Заговори тихо и бавно, а горските, подплашени птички запяха, за да подчертават думите му (магия!):

– Защото някои глупаци не внимават, какви дарове оставят в ковчега!

Арен се сепна. Отново си припомни, как бе загубил стъклените с кръв, макар че не бе сигурен дали са паднали в ковчега. Нилъом с усмивка на привързаност му каза:

– Правилно, човеко! Ти си носил кръв на бехемод, а тя има способността да не разрешава на душите да се отдалечават, а после, когато я разсипа върху мен, съзнанието ми бе върнато в тялото и раните зараснаха. Е, трудно ми бе да се оправя с магиите, в които ме бяхте оковали, но съм ви благодарен!

Толуен се разсмя от обърканата физиономия на Арен и на свой ред зададе интересувания го въпрос:

– А, какви бяха твоята сянка и тази на свещеника?

– О, това са духовете на меча! – изненадано и поучително възкликна магът. – Той, както знаете, води собствен живот. ... Иксчетън се е страхувал, че съзнанието му, лъкатушейки из твоето, би могло да забави реакциите ти и да те направи слаб и за това ти е изпратил две сенки да те изпитат. Като те гледам, Арен, досещам се, че след теста той е решил, че може да ти се довери и ти вече го контролираш напълно, и си

пътувал из неговите спомени. Значи знаеш, че легендите лъжат...

Арен се усмихна и заговори с тона на човек, казващ нещо, научно много скоро:

– Мечът е творение не на лютисрите, а на древните богове. А легендите разказват малка част от истината: Много отдавна, от далечните краища на вселената, пристигнали боговете. Като видели, че тук еволюцията създавала само ужасни чудовища и не можела да съгради интелектуални форми на живот, те докарали тук разумни същества от друга планета. Това били лютисрите. Но те не действали по план и не помагали на еволюцията – планетата ни им харесала и я желали за себе си. Пет века изминали и всичко било тяхно. През три хилядолетия те спирали еволюцията, докато един ден... боговете, посредством свой шпионин сред лютисрите, научили достатъчно и се разярили. Те изпратили през световите Черния Кристал, който попаднал в ръцете на миньор. Ако копачът не бил излъгал, че е изкопал находката, лютисрите щели да се досетят, че върху тях се е стоварил божественият гняв, но той го сторил и... знаете историята за напред. Но желая да спомена, защо Иксчетън се съживил. След триста двадесет и седмината мага, които втели кръвта си в него бил и богът-шпионин.

Лесонир бе изненадан, но бдителността му не бе замъглена:

– Досега не чух нищо, за което да е излъгано в легендите!

Магът и Арен се спогледаха. Вторият отговори:

– Излъгано е за съществуването на проклятието. Смъртта на лютисрите настъпила само, защото носителят на Иксчетън задействал магия, за която не бил предупреден. Но и никой сред магьосниците не е можел да знае, че бог е дал от кръвта си, а и Апокалипсиса е специално, божествено оръжие, което малцина владеят.

Толуен заинтригуван запита:

– А, ти, как научи това?!

– Не слушаш ли добре?! Аз черпя спомени от меча. Аз виждам това, което той е виждал.

Толуен продължи:

– Нилъом, знаеш ли, защо драконите се отказаха от атаката над Морна?

– Да! Аз ги помолих! Водеше ги моят стар приятел Дрокосоновор!

Лесонир продължаваше със своята наблюдателност:

– Щом кръвта на онзи бог е в меча, ти не били трябвало да виждаш спомените му?! Можеш ли да ни го опишеш?!

Арен се усмихна:

– Не е нужно – той безсмъртен, тоест не остарява, но може да бъде убит и всички ние го познаваме. Защото той е...

Лесонир и Толуен зяпнаха и сигурно, ако можеха, щяха да погълнат с очи Арен. Но Нилъом пречупи коляно и през смях каза:

– Приятно ми е да се запознаем подобаващо – без лъжи и измами! Истинското ми име е Норич Ивор Лотус Йонос Муриуз. Бог, втори клас... За своя препоръка ще спомена, че има само един носител на ранга Първи Клас.

Елфът и джуджето се спогледаха въпросително и се усмихнаха.

Екотът на гласовете на Лесонир, Арен, Нилъом и Толуен се разнесе из висините. Отекнаха думите им над побелелия Вордонар, над армиите на Икскетън, заети с потушаването на пожарите. Преминаха над мръсните блата Корнич, спуснаха се волно по планините на Вордор. Екотът преплува с водите на реката Стак, разля се из Морна и Ефет, Лесория, Литерон, Оберон... и накрая достигна огромния океан разделящ света на два континента. И с този отзвук от думи се разля добро по света, защото всички чуха за мощта на Икскетън. Бе съществувала опасността, но умря с омразата.

А на другия край на света – съседния континент –, където от незапомнени времена живееха лютисрите, където древните богове ги бяха заточили, се разнесе легендата за това, как човек, джудже и елф, придружени от древен бог сразили зло, дошло от друга вселена.

И в многотомната енциклопедия, следяща развитието на еволюцията, лютисрите въведоха нова глава: „Боговете се намесиха в нашето изкуствено забавяне на естествения възход на видовете и това доведе до създаването на малко разумни видове – хора, джуджета, магьосници, елфи, дракони и няколко по-слаби интелекта. Заради божествената намеса сега тролите, орките, различните чудовища, а дори и орлите (слуги на елфите) имат акъл, колкото да си сметнат печалбата и да общуват. Ако боговете бяха помислили преди да действат, днес, гореуказаните форми щяха да са способни да оценят красивото и доброто. Според критериите за развитие на интелекта, издадени от Лютисреният Център по Еволюция на Чужди Планети (ЛЩЕЧП), тези видове нямат шанс да се поместят нагоре по еволюционната стълбца, дори и с наша помощ. Е, можем да сме благодарни, че се развиха поне няколко интелигентни форми на живот. ... КРАЙ. ... ПП: Копие да бъде изпратено на местния орган, отговарящ за еволюционната история на планетата! Оригиналът да бъде предаден на Съвета в Роторна: вселена – Лина, галактика – Оркос, планета – Роторна, крайна цел – Съвета...“

* * *

Лютистите станаха свидетели на последния щрих в картината. Те видяха, как Лесонир се усмихна на своите приятели и погледна опустошаващите пожари. Те чуха неговия мислен вик и разгадаха болката, заливаща го на талази. Защото той бе елф, а елфите винаги тъгуват за безсмислено похабения живот. И сега той усещаше злокобността на смъртта.

Арен стана и се приближи до своя приятел, който неумолимо следваше с поглед пътя, по който бе минала разрухата. Човекът сложи ръката си върху рамото на този тъй добър приятел, но това не попречи на сълзите да се разлеят. И Арен отново си припомни словата, гласящи, че елфите могат да оплакват с векове.

Но това не бяха обикновени, елфически сълзи. Те не капеха бавно — една по една., а се стичаха на цели потоци по очите, изпълнени с болка.

Лютистите, през уреди подобни на телескопи, съзряха, как пожарът бе укротен по невиджан начин.

Елфическите сълзи оформяха локви, които преминаваха в потоци. Новообразуваните рекички пък на свой ред образуваха потоци. И до полунощ на войските на Иксчетън се наложи да се прикрият в крепостта, защото долината се бе превърнала в море, а в средата му се издигаше островът с Вордонар.

И тоталното чудо настъпи, когато водите се отдръпнаха и представиха разорени, плодотворни поля, разсичани от множество рекички, поточета и езерца. А най-невъзможно бе, че след час земята бе осеяна от красиви цветова, дървета надигнаха корони и стволове, риба подскачаше във водоизточниците, а животни преминаваха по новообразувани, затревени могилки и хълмове.

Щяха да разберат след доста време, какво се бе случило, защото малцина имаха идеално зрение. Но дори и да притежаваха зора на орел едва ли биха могли да видят малките създания, преработващи земята. ЕЛФИЧЕСКИТЕ СЪЛЗИ ПРЕДИЗВИКВАТ ПОЯВАТА НА НОВИ ВОДНИ ФОРМИ! НО НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА СЕ МЕРИ С ДЖУДЖЕТАТА В ПРВРЪЩАНЕТО НА ПУСТОЩ В РАЙ! ОСОБЕНО АКО ДЖУДЖЕТАТА, С КОИТО СЕ СЪСТЕЗАВА СА ЖИВЕЛИ С ВЕКОВЕ ПО ЗЕМИТЕ НА МОРНА!

КРАЙ

© Иван Грозев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/401>]